

Dokument elektroniczny

Or. A. 152. 1. 2020

Miejsce i data sporządzenia dokumentu

Leszno (miasto) 2020-01-07

Dane nadawcy

URZĄD MIASTA LESZNA - BIURO OBSŁUGI						
PA	PO	P	BR	RP	S	F
AP	ED	RK	KW	AW	ORA	URZ
GN	KIS				ORI	FP
GL	BP				KP	FK-W
GK	CIT	08. 01. 2020			KO	FK-D
OS	PS				SM	FK-E
SO		GD	ABI	MKZ	BA	CR-Val
ZP		OP	ZK	USC	BU	
PR	MOPR	MZD	BSPP	BPW	ON	
Ilość załączników ... 387 / 1 / 2020						

Dane adresata

URZĄD MIASTA, LESZNO (64-100 LESZNO, WOJ. WIELKOPOLSKIE)

PETYCJA W SPRAWIE NADANIA NAZWY DRODZE**Petycja w sprawie nadania nazwy drodze**

W załączeniu przesyłam petycję do Rady Miejskiej.

Ponadto wnoszę, aby na mocy artykułu 4 ustęp 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach, dokonać anonimizacji (nie ujawniania) moich danych osobowych podczas publikowania petycji.

Korespondencję w tej sprawie, proszę kierować do mnie za pośrednictwem skrzynki ePuap.

Z Poważaniem

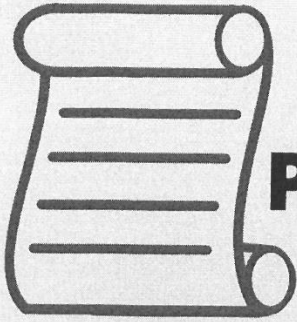
Załączniki:

1.

Petycja w sprawie nadania nazwy drodze.pdf

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć oprogramowania do weryfikacji podpisu. Data złożenia podpisu: 2020-01-07T20:59:08.898+01:00

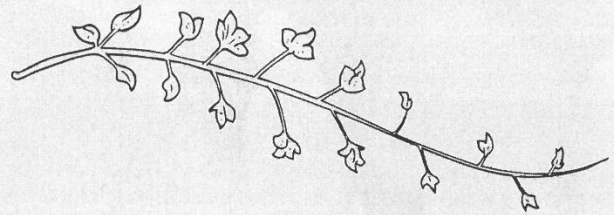
Podpis elektroniczny

Petycja

RADA MIEJSKA

ul. Kazimierza Karasia 15
64-100 Leszno

Leszno; dnia 7 Stycznia 2020 roku

Na mocy ustawy o petycjach, chciałbym prosić o przyjęcie nazwy dla wiaduktu kolejowego który jest budowany w Lesznie przy ulicy Wilkowickiej na wysokości torów kolejowych. Co prawda wiadukt ten jest jeszcze w trakcie budowy, jednak myślę, że warto już teraz, zawczasu pochylić się nad jego nazwą, nie zwlekając z tą decyzją do dnia kiedy ten zostanie już wybudowany i oddany do użytku.

Moją propozycją, którą chciałbym zasugerować w niniejszej petycji, jest nadać mu nazwę „Wiadukt 18 Grudnia”. Data ta nawiązywałaby do daty powstania Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność”. Data powstania tego komitetu to 18 Grudnia 1988 roku. Zdecydowana większość Polaków niewątpliwie zna zasługi Solidarności dla naszego kraju, w związku nazwanie wiaduktu przy ulicy Wilkowickiej w sposób nawiązujący do wspomnianej organizacji która wpłynęła na historię współczesną naszego kraju, byłoby oddaniem jej hołdu.

W załączeniu dodaję artykuł z Wikipedii o Komitecie Obywatelskim „Solidarność”, który omawia jego historię. Dołączam go, żeby członkowie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji mogli się zapoznać z działalnością tego Komitetu.

Ponadto wnoszę, aby na mocy artykułu 4 ustęp 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach, dokonać anonimizacji (nie ujawniania) moich danych osobowych podczas publikowania petycji. Korespondencję w tej sprawie, proszę kierować do mnie za pośrednictwem skrzynki ePuap.

Z Poważaniem

Komitet Obywatelski „Solidarność”

Komitet Obywatelski „Solidarność” (pierwotnie **Komitet Obywatelski przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Lechu Wałęsie**) – organizacja zawiązana 18 grudnia 1988.

Po zakończeniu obrad Okrągłego Stołu i zatwierdzeniu decyzji o wyborach parlamentarnych na 4 czerwca 1989 komitet przekształcił się w spontaniczny ogólnopolski ruch zwolenników zmian ustrojowych w Polsce. Trybuną tego ruchu stała się utworzona specjalnie w tym celu „Gazeta Wyborcza” pod redakcją Adama Michnika, której pierwszy numer ukazał się 8 maja, oraz reaktywowany „Tygodnik Solidarność” pod redakcją Tadeusza Mazowieckiego.

Spis treści

Przygotowania do wyborów

Wybory

Po wyborach

Członkowie Komitetu

Przypisy

Przygotowania do wyborów

Komitet Obywatelski przyjął koncepcję, że w każdym okręgu wyborczym, w którym zgodnie z ustaleniami obrad Okrągłego Stołu opozycja miała do obsadzenia konkretną liczbę mandatów poselskich, wystawi dokładnie tylu kandydatów, ile było miejsc. W całej Polsce na 460 mandatów poselskich sejmu kontraktowego można było zdobyć – zgodnie z zasadą przyjętego przy Okrągłym Stole parytetu 35% – 161 mandatów i tyluż kandydowało z list KO „S”.

W przypadku Senatu, w którym nie było zasady parytetu, o 100 miejsc starało się dokładnie stu rekomendowanych przez KO kandydatów.

Większość kandydatów Komitetu do obu izb zrobiła sobie zdjęcia z Lechem Wałęsą^[1]. Zdjęcia te trafiły na wyraźne, czytelne plakaty wyborcze, rozkolportowane po całym kraju. Kolportowano też liczne inne plakaty, wydawane i drukowane najczęściej poza oficjalnym obiegiem wydawniczym, kontrolowanym przez wciąż jeszcze działającą cenzurę.

Solidarność

Zygmunt Aleksander
Grupa „S” Archen

Dotychczas w historii nie było w naszym państwie tak wielki wybór kandydatów. Nasz kraj przetrwał jedynie dzięki sile i odwadze Lecha Wałęsy, który walczył o wolność i demokrację. Jesteśmy teraz świadkami nowych wyborów w Polsce. Nasz kraj ma szansę na odrodzenie i odnowienie. W tym celu musimy wybrać kandydatów, którzy będą reprezentować nas w parlamencie.

Podkreślenie tych danych wymaga najwyższej ostrożności. W tym celu należy dokładnie sprawdzić, czy te dane są prawdziwe. Jeśli nie, należy ich wyeliminować.

Wojciech Komitet Obywatelski
„SOLIDARNOŚĆ”
Kampania - Wyborczy
Mieszko STYLIŃSKI

Grzegorz Hauzdraszka
Michał Cepurka
Ryszard Wójcik
Maciej Wacubank
Janusz Okonicki
Andrzej Błona

Podziękowanie KO „Solidarność” w Bielsku Białym za udział w kampanii wyborczej 1989

Poza składem KO znalazły się inne środowiska opozycyjne (Konfederacja Polski Niepodległej, Solidarność Walcząca, Liberalno-Demokratyczna Partia „Niepodległość”, Polska Partia Niepodległościowa)^[2].

Wybory

4 czerwca odbyła się pierwsza tura wyborów do Sejmu i Senatu. Kandydaci rekomendowani przez Komitet Obywatelski zdobyli 160 mandatów poselskich (na 161 możliwych) i 92 senatorskie. Frekwencja wynosiła 62%.

Wobec faktu, że po pierwszej turze prawie żaden z 65% mandatów przypadających rządzącej PZPR wraz z satelickimi wobec komunistycznej władzy ugrupowaniami (ZSL, SD, Pax, UChS, PZKS) nie został obsadzony (ich najwyżej notowani kandydaci otrzymali od poniżej 1 do najwyżej paru procent) i nie było szans, żeby którykolwiek z nich osiągnął wymagane ordynacją 50% nawet w drugiej turze, toteż szybko zmieniono ordynację tak, że w drugiej turze wchodził ten z kandydatów, który dostał najwięcej głosów, niekoniecznie ponad 50%. Zmiana ta była kwestionowana jako sprzeczna z prawem (nie wolno zmieniać ordynacji w trakcie trwania wyborów), ale za zgodą zarówno koalicji rządzącej, jak i Komitetu wprowadzono ją jako jedyne sensowne i możliwe do zastosowania rozwiązanie nie pozostawiające kraju bez parlamentu.

W większości okręgów Komitet Obywatelski miał już po pierwszej turze swego kandydata wprowadzonego do parlamentu, toteż przed drugą turą skupił się na wsparciu tych spośród kandydatów strony rządowej, którzy wyróżniali się najmniej antyopozycyjną postawą.

18 czerwca w drugiej turze wyborów również „brakujący” 161. mandat poselski przypadł kandydatowi Komitetu, a z ośmiu mandatów senatorskich kandydaci Komitetu objęli siedem. Jedyne mandat odebrał Komitetowi przedsiębiorca z Piły, senator kolejnych od 1989 do 2005 roku kadencji, Henryk Stokłosa, który pokonał Piotra Baumgarta. W wyniku wspomnianych wyżej działań Komitetu pomiędzy pierwszą a drugą turą, praktycznie wszyscy z popartych przez KO kandydatów koalicji dostali się do Sejmu po drugiej turze. Frekwencja – 26%.

Spośród więc 261 mandatów w obu izbach dostępnych Komitetowi po Okrągłym Stole, aż 260 kandydatów KO „S” wygrało w swych okręgach wybory, najczęściej z przynajmniej przewagą, sięgającą niekiedy ponad 90% ważnych głosów.

Po wyborach

Po zwycięstwie wyborczym racja dalszego trwania Komitetu Obywatelskiego stała się iluzoryczna. Parlamentarzyści KO „S” utworzyli 23 czerwca Obywatelski Klub Parlamentarny, w którym na przewodniczącego wybrano Bronisława Geremka. Reprezentacja parlamentarna OKP (zwanego niekiedy „Okapem”) liczyła zatem w tym momencie 161 posłów i 99 senatorów, natomiast PZPR - 173 posłów, ZSL - 76, SD - 27, Pax - 10, UChS - 5, PZKS - 5. W Senacie 99% miał OKP, a wspomniany Stokłosa był senatorem niezrzeszonym. W tej formie rozpoczął działalność sejm kontraktowy.

Podziękowanie KO „Solidarność” we Wrocławiu za udział w kampanii wyborczej 1989

Spontaniczny ruch obywatelski i obywatelską świadomość polityczną i aktywność usiłowano – z częściowym tylko powodzeniem – „zagospodarować” poprzez Ruch Obywatelski Akcja Demokratyczna – „ROAD”, przekształcony później w Unię Demokratyczną, a potem w Unię Wolności i inne partie polityczne. Przykładowo Konfederację Komitetów Obywatelskich Województwa Włocławskiego rozwiązano w 1991 roku po przegłosowaniu, że wszyscy członkowie zrzeszonych gminnych Komitetów Obywatelskich stają się automatycznie członkami partii Porozumienie Centrum.

Członkowie Komitetu

Na inauguracyjne spotkanie Komitetu w dniu 18 grudnia 1988 zaproszono 135 osób, z których przybyło 118. Za członków Komitetu uznano jednak wszystkich zaproszonych, z tym, że jeden z nich Wiesław Chrzanowski przybył wprawdzie na obrady, ale następnie je opuścił i nie wszedł w skład Komitetu^[3].

Lista 135 zaproszonych na spotkanie 18 grudnia 1988

- Olgierd Baehr
- Artur Balazs
- Roman Bartoszcze
- Jacek Bartyzel
- Janusz Beksiak
- Jacek Bocheński
- Halina Bortnowska
- Marian Brandys
- Stefan Bratkowski
- Ryszard Bugaj
- Zbigniew Bujak
- Maria Chmiel
- Jacek Czaputowicz
- Paweł Czartoryski – przewodniczący komisji młodzieży
- Andrzej Celiński
- Wiesław Chrzanowski
- Jerzy Dietl
- Jerzy Dłużniewski
- Roman Duda
- Henryk Dutkiewicz
- Mirosław Dzielski
- Kazimierz Dziewanowski
- Marek Edelman – przewodniczący komisji narodowości – współpracy z mniejszościami narodowymi
- Przemysław Fenrych
- Jerzy Fedorowski
- Władysław Findeisen
- Władysław Frasyniuk – przewodniczący komisji warunków bytowych, pracy i polityki społecznej
- Bronisław Geremek – przewodniczący komisji reform politycznych
- Mieczysław Gil
- Stanisława Grabska

- Aleksander Hall
- Gustaw Holoubek
- Julia Hartwig
- Stefania Hejmanowska
- Henryk Jankowski
- Gabriel Janowski
- Cezary Józefiak
- Stefan Jurczak
- Jarosław Kaczyński
- Lech Kaczyński
- Ryszard Kapuściński
- Stefan Kisielewski
- Jerzy Kłoczowski
- Maja Komorowska
- Krzysztof Kozłowski
- Stefan Kozłowski – przewodniczący komisji ochrony środowiska i zasobów naturalnych
- Marcin Król
- Władysław Kunicki-Goldfinger
- Zofia Kuratowska – przewodnicząca komisji zdrowia
- Jacek Kuroń
- Stefan Kurowski
- Jacek Kurczewski
- Wojciech Lamentowicz
- Jan Józef Lipski
- Bogdan Lis
- Władysław Liwak
- Jan Lityński
- Witold Lutosławski
- Edward Lipiec
- Bohdan Lewandowski
- Andrzej Łapicki
- Józef Łukaszewicz
- Andrzej Małanowski
- Jan Małanowski
- Tadeusz Mazowiecki – przewodniczący komisji pluralizmu związkowego
- Jacek Merkel
- Adam Michnik
- Artur Międzyrzecki
- Halina Mikołajska
- Andrzej Milczanowski
- Jan Mujżel
- Jan Olszewski
- Janusz Onyszkiewicz
- Stanisław Opiela
- Edmund Osmańczyk

- Janusz Pałubicki
- Aleksander Paszyński – przewodniczący komisji mieszkaniowej
- Joanna Muszkowska-Penson
- Aurelia Polańska
- Jerzy Puciata
- Andrzej Potocki
- Alojzy Pietrzyk
- Maria Joanna Radomska
- Edward Radzewicz
- Jerzy Regulski – przewodniczący komisji do spraw samorządu terytorialnego
- Ryszard Reiff
- Zbigniew Romaszewski
- Zbigniew Rokicki
- Jan Maria Rokita
- Jan Rosner
- Jacek Salij
- Henryk Samsonowicz – przewodniczący komisji nauki i oświaty
- Andrzej Siciński
- Henryk Sienkiewicz
- Zygmunt Skórzyński
- Grażyna Staniszevska
- Adam Stanowski
- Stefan Starczewski
- Antoni Stawikowski
- Andrzej Stelmachowski – przewodniczący komisji wsi i rolnictwa
- Stanisław Stomma
- Adam Strzembosz – przewodniczący komisji prawa i wymiaru sprawiedliwości
- Klemens Szaniawski – przewodniczący komisji stowarzyszeń i organizacji społecznych
- Andrzej Szczeklik
- Jan Józef Szczepański
- Andrzej Szczepkowski
- Józef Ślisz
- Krzysztof Śliwiński
- Karol Taylor
- Józef Tischner
- Antoni Tokarczuk
- Witold Trzeciakowski – przewodniczący komisji polityki i reformy gospodarczej
- Kazimierz Trzęsicki
- Jerzy Turowicz
- Andrzej Tyc
- Andrzej Wajda – przewodniczący komisji kultury i komunikacji społecznej
- Zofia Wasilkowska
- Stanisław Węglarz
- Andrzej Wieczorek
- Andrzej Wielowieyski

- [Stefan Wilkanowicz](#)
- [Halina Winiarska](#)
- [Wiktor Woroszyński](#)
- [Jacek Woźniakowski](#)
- [Henryk Wujec](#) – sekretarz komitetu
- [Krystyna Zachwatowicz](#)
- [Janina Zakrzewska](#)
- [Maciej Zalewski](#)
- [Jan Zieja](#)
- [Tadeusz Zieliński](#)
- [Tomasz Ziemiński](#)
- [Janusz Ziółkowski](#)
- [Mieczysław Zlat](#)
- [Michał Żórawski](#)
- [Juliusz Żuławski](#)

Przypisy

1. [Dlaczego Lech Kaczyński nie ma zdjęcia z Wałęsą? Fakty i mity o słynnych plakatach wyborczych](http://trojmiasto.wyborcza.pl/trojmiasto/1,35636,14892142,DLaczego_Lech_Kaczynski_nie_ma_zdjecia_z_Walesa_Fakty.html), gazeta.pl (http://trojmiasto.wyborcza.pl/trojmiasto/1,35636,14892142,DLaczego_Lech_Kaczynski_nie_ma_zdjecia_z_Walesa_Fakty.html).
 2. Michał Wenklar, „Konfederacja Polski Niepodległej w III Rzeczypospolitej”, [w:] *Konfederacja Polski Niepodległej na drodze do wolności*. IPN. Kraków 2011, ISBN 978-83-929094-6-0.
 3. *Komitet Obywatelski przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Lechu Wałęsie. Stenogramy posiedzeń 1987–1989*, wyd. Rosner & Wspólnicy, Warszawa 2006, s. 47, 48, 371-375.
-

Źródło: „https://pl.wikipedia.org/w/index.php?title=Komitet_Obywatelski_„Solidarność”&oldid=57115332”

Tę stronę ostatnio edytowano 21 lip 2019, 22:12. Tekst udostępniany na licencji [Creative Commons: uznanie autorstwa, na tych samych warunkach](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.pl) (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.pl>), z możliwością obowiązywania dodatkowych ograniczeń. Zobacz szczegółowe informacje o warunkach korzystania (http://foundation.wikimedia.org/wiki/Warunki_korzystania).